

Koleje

Lukáš Skála

Koleje

Autor: Lukáš Skála

© Lukáš Skála

Redigoval David Jabůrek

Korektury David Jabůrek

ISBN 978-80-11-08770-8 (brožováno)

ISBN 978-80-11-08771-5 (pdf)

ISBN 978-80-11-08772-2 (ePub)

1. Fáze: O smrti

100 – Lavin

„Tvůj otec tam zemřel, nemůžeš tam jít!“

„A co jiného mám dělat?“

„Zůstaň tady se mnou a prostě umři stárím, synku. Nic jiného dělat nemusíš.“

Kde to jsem? Mráz objímá celé mé tělo. Všude jen temnota. Nic nevidím. Nic necítím. Co se to děje? Kdo jsem? Proč mi už není teplo? Proč mě objímá prázdnota?

„La!“ slyším matně. Odněkud z dálky někdo volá. To chce jako mě? „Lavin!“ řev se přibližuje. I když to není řev. Spíše jekot. Píská mi z něj v uších! Děraví mi mozek křížem krážem! Ať přestane! Přestaň rvát! Ty nestvůro! Nestvořila jsi nic, proč bys řvala? „Prober se, Lavine!“ Buď potichu! „Už se probouzíš, Lavine!“ Chci jen klid! Zmiz a už se nevracej! Nech mě být!

Cítím to. Co to je? Slaboučkový dotek na mém čele. Někdo mi ho hladí. Krouží prstem sem a tam. Tam a zpět. Zpět a zase sem. Pořád dokola. Co to má znamenat? A ten chlad. Hrozná zima mi svrašťuje kůži po celém těle a nechává ji odpadnout. To mě mučí? Proč to dělají?

„Lavine, slyšíš mě?“ povídá někdo láskyplně. Ach, jak krásný to hlas! Ptáky by ohlušil, sopky uspal a mě probouzí. Pryč s řevem, pryč s nekalostí, tento medový hlásek je to jediné, co mému uchu lahodí. Chci hlasu odpovědět. Lehce hýbám rty, snažím se je rozevřít. Nejde to. Mírně kývám hlavou. Dávám do krku plnou sílu a ten se prohýbá jako proutí ve větru nad jezerem. „Slyšíš?“ pronesl ke mně št’astně hlásek. Opět tak nádherně. Pro tento zvuk. Pro něj bych udělal cokoliv. Pro něj má cenu zemřít, žít i upadnout v zapomnění. Ovšem co z toho je nejhorší? Život bez lásky? Smrt bez seberealizace? Nebo zapomnění bez smyslu?

„Otevři oči, Lavine. Jsem tu s tebou, neboj,“ pronáší hlásek dál. Mám mu věřit? Nechce mi ublížit? Nechce mě podvést? Mám mu dát celé své srdce, svou důvěru a svůj život? Nemusím. Můžu je mít zavřené a padnu. Nebyla by to velká škoda. Sotva jsem se probudil. Moc bych tady toho nezanechal. A nikdo, vůbec

nikdo by si za den nevzpomněl na pár minut rozptýlení, kdy jsem přicházel k sobě. K sobě. To je zvláštní. Ke mně asi patří jméno Lavin. Už mě jím oslovilo mnoho hlasů. To budu tím pádem já. Lavin. Cítím se jako Lavin? Nevyhovovalo by mi jiné jméno víc? Co já vím. Asi se s Lavinem dokážu sžít. Koneckonců, budu s touhle jmenovkou na čele chodit po světě ještě hodně dlouho. Hodně dlouho si budu muset vybírat, komu věřit a komu ne. Ale jak poznám, zdali je člověk důvěryhodný? Asi existují indicie. Jantarově čirý hlásek zní atraktivně. Tak proč mu nevěřit? Přeci jen, nemám co ztratit, když nemám nic.

Podléhám tužebným prosbám a otevírám své zrakostroje. Jau! Co mě to zabolelo? Vyskakují mi kapičky, které zvlhčují má víčka. „Pryč se vši tou špínou!“ špitají si. Odnáší zrnka. Zrnka písku, která čas převaloval staletími, než je nakonec zanesl do mých očí. Tam se zařezaly. Ublížily mi, ale čas je tím zabil. Po takové době jejich existence se tomu dá říkat spíše milosrdenství nežli vražda.

Opět mám oči zavřené a plně vlhkého překvapení. Hlásek mi povídá: „Tu máš šátek, dej si ho přes oči, než si zvyknou.“ Podává mi kus látky. Dávám si ho na svou zjizvenou tvář. Všechny mopy do něj odkapávají. Šátek odnáší můj strach a nedůvěru. Ať ten hlásek patří komukoliv, pomohl mi. S šátkem se cítím bezpečněji. Děkuju ti, záhadná postavo.

S očima ještě zapálenýma, snažím se rozhlédnout. Mlhavě vidím přes své slzy, zrnka a šátek obrysy. Předě mnou se formují v nádhernou bytost. Mlha odchází a nastává slunné poledne. Zrak se mi zostřuje. Pozornost stoupá. Kuriozita je na maximu. Stíny přechází v postavu. Postavu menšího vzrůstu, z jejíž hlavy klíčí štrápece proháněné větrem. Kdysi možná měly jinou barvu, dnes jsou však hnědé se světlými, slunce odrážejícími prameny.

Světlé prameny vytékají z temena její hlavy a padají jako nádherné vodopády, které se roztríšťují o něžné, leč nemilosrdné balvany ramenou. Postava přichází až ke mně. Vodopády z jejího nitra bere čas a podává mi je přímo do rukou.

Postava stojí těsně přede mnou. Skrze šátek jí nevidím do tváře. Ovšem obrysy jejích líček jsou jako útesy, mezi nimiž se každý námořník snaží ztroskotat. Možná ho to zabije. Ale možná přežije, vyzná jim své city a mezi nimi najde ten nejcennější poklad. Nalezne rty bohyně, objeví smysl života, pozná pravou lásku.

„Dě-“ snažím se promluvit. Mé rty a jazyk ještě nefungují, jak mají. Snažím se je sladit, ale zatím to nejde. „Nemusíš mluvit, Lavine, ne teď. Zítřka už budeš míchat samohlásky a souhlásky v překrásná souvětí jako my ostatní. Dnes ještě nemusíš. Dnes odpočivej a sni, protože odpočinku na tebe nezbyde a bázlivých snů bude jen a jen přibývat,“ povídá mi postava milosrdně a odchází pryč z mého zraku zpět kamsi do mlhy. Nevím, o čem to mluví, ale odpočat bych si měl, aspoň budu mít čas přemýšlet. Přemýšlet o tom, kde vlastně jsem a co je Lavin zač.

Nevím, jak jsem se tady zjevil. Ani nevím, kde to vlastně jsem. A před čím mě ona čarokrásná postava varovala? Opravdu se mi zde nedostane ani trocha líbezného spaní? Skutečně jsem na tak nehostinném místě, jako je svět samotný? Zatím se mi důvěra v ni vyplácí. Ale porodila otázky, na které musím znát odpovědi. Měl bych spát, měl bych usnout, ale teď? Dokážu to teď, když mi v hlavě vyplouvají z přístavů klidu tak závažné a úmorné neznalosti, že rozvířily tiché moře v nemilosrdný oceán plný vln nejistoty? S tímto v hlavě by přece nikdo neusnul. Anebo ano? Třeba ona krásou oplývající postava by to zvládla. Možná ty hlasy, které na mě ječely, by to dokázaly. Ale já takový nejsem. Cítím

v kostech, že to nesvedu. Jen jediná myšlenka, jediná nejistota dokáže odnést klíč od zámku spánku a vrátit ho, až začnou zpívat ptáci. Bude dnešek ten případ?

Přestává mi být zima. Zvykám si. Slunce bičuje svými paprsky všechny a tetuje jim kus sebe. Mou tvář ještě pod šátkem nenašlo, ovšem z mého těla už odválo chlad a zahalilo ho nahnědlou peřinou. Tělo. Já mám vlastně tělo. Jak to, že jsem si ho do teď nevšiml?

Přes šátek si ho prohlížím. Není ani velké, ani malé. Ani štíhlé, ani tlusté. Ani svalnaté, ani sešlé. Je úplně průměrné. Ale v něčem je speciální. Je totiž moje. Když teď nedokážu spát a postava, která mě uhranula, taky zmizela, možná bych měl zjistit, jak to tělo funguje.

Zkousím vyslat impulzy do konečků prstů na pravé ruce. Malinko se hýbají, daří se mi to. Jeden se zvedá jako červ ze země, druhý jako kopretina při prvním jarním paprsku, třetí jako dítě zkoušející se poprvé postavit na svých rozviklaných nožičkách, čtvrtý jako člověk, který vzhlíží ke hvězdám a hledá v nich smysl svého bytí, a konečně pátý zmohutněl jako hora a zastínil snažení svých sousedů. Malíček. Stojí zcela vzpřímeně. Hýbu s ním nahoru a dolů. Poslouchá mě na slovo. Jako starší sourozenec inspiruje ostatní. Další prsty mě už taktéž poslouchají. Jednají, jak jim přikážu. Jak krásné! Teď již můžu chytit do svých rukou cokoliv. Cokoliv, co bude třeba. Motyku pro práci, pero pro umění, dlaň nebeské postavy pro lásku. Dokážu to.

Levá ruka jako by se stala odrazem ruky pravé. Začíná se hýbat úplně stejně. Stejně lehce, stejně bezmyšlenkovitě. Obě zkousím pokrčit v loktech. A daří se mi to. I ramena? Trochu ztěžka. Ale jde to. Rukama hýbám nad hlavou a zírám na ně, jak fungují. I přes

šátek matně vidím, že mám předloktí zajímavě protkaná žilami. Bicepsy jsou však povadlé po tak dlouhém odpočinku. Byl vůbec dlouhý? Jak to můžu vědět? Třeba jsem byl mimo jen chvíli.

Ruce fungují, ale teď mě něco začíná tláčit do zad. Proč jsem si toho předtím nevšiml? Na čem to ležím? Jako skály se mi to zařezává do zad! Jako třísky v ohni to pálí a skáče! Už mi fungují ruce, ony mi pomůžou zjistit, co že se to pode mnou nachází.

Nemám pod sebou žádnou plachtu, vůbec nic. Jen hrubý písek. Rukou přejíždím okolo svého těla. Roste mi v ní cit. Písek pode mnou je chladný. Možná proto mi zpočátku byla zima. Ovšem všude okolo je písek rozpálený. Jako lávové pole jen čeká, až se pohnu ze své ledové kry a spálím se. Ovšem mám z tohohle písku špatný pocit. Mám z něj pocit, jako by mi měl vypálit díru tak hlubokou, že krvácení z ní žádná vata lásky a přátelství nezastaví.

Záda mám holá. To proto mě tak tlačí má dočasná postel. Sahám si rukama na hrud', na prsa, na ramena, na břicho. Všechno obnažené. Sahám níže. Přes genitálie mám uvázaný šátek. Podle hmatu bych přísahal, že je to tentýž, který mám na tváři. Sahám vedle na stehna, ty jsou taktéž nahá. Proč mám na sobě jen šátek? Copak se to tady tak nosí? V tom vedru. V tom úmorném vedru.

Už teď lituju, že jsem se probral. Chvilková zima utekla pryč. Hrozný var spaluje všechno okolo. Možná proto nemám oblečení. Možná ho nemají ani ostatní. Ale přece jim slunce musí sežehnout kůži na popel. Nechápu to. Ale hned se na to zeptám své záhadné, ale nádherné postavy.

Otáčím hlavou. Oči už jsou schopné se rozhlížet po okolí a mozek je příliš zvědavý na to, aby mi dovolil spát. Přes šátek vidím jen obrysy. V dálce rozpoznávám cosi, co připomíná přístřešek. Vedle

něj se nachází skupina stínů, pravděpodobně lidí. Nade mnou přístřešek není. Jsem prostě sám, vhozený doprostřed pouště. Nic, co by mě chránilo, krom šátku od oné postavy.

Otáčím hlavu na druhou stranu a tam spatřuju skupinu lidí na přímém slunci. Lehce se třesou a ruce svírají do tvaru misky. Takto za sebou klečí před jakýmsi kamenem. Nebo možná je to svatyně? Kdoví. Ale vidím, vidím dobře zlaté prameny. Jsou na jedné z oněch mlhavých postav kdesi v dáli. Vítr mi teď fouká na týl hlavy a zalévá ho prachem dun. Tudiž teď můžu. Možná jen na chvíli, ale můžu. Sundávám si šátek, ať se na ni podívám v celé její kráse.

Je to žena. Nádherná. Od slunce má krásně pokreslená záda. Kolena a holeně má ze strany rudé, úplně spálené od písku. Je třetí v řadě deseti klečících. Už rozpoznávám, před čím klečí. Před nejdůležitějším božstvem. Tím jediným, o kterém víme, že nám dává život. Klečí před studánkou s vodou. Pijí lehce. Trpělivě čekají. Muž vepředu už pije déle. Ale nikdo mu nic nevytýká.

Prohlížím si teď celou skupinu. Má postava je čímsi výjimečná. Má jako jediná uvázaný šátek přes boky a genitálie. Jinak je zcela odhalená. Jak krásná je, jak moc bych se jí chtěl dotknout, dát jí ten kus chladného písku, který se schovává pode mnou! Ostatní však nemají šaty vůbec žádné. Zajímalo by mě proč.

Muž vepředu stále pije. Má milá postava se zvedá, přichází k němu a něco na něj promlouvá. Proč je neslyším? Jsou moc daleko? Hned vedle sebe jsem ten příšerný jekot a nádherný hlásek slyšel. Ale teď neslyším vůbec nic. Malinko se snažím pohnout hlavou. Nastavuju ucho. Snažím se ze všech sil naslouchat. Dávám do ucha všechnu svou energii.

Už! Už lehce slyším! Tak moc jsem se soustředil na své ucho, až jsem si nevšiml, že muž zepředu již odešel. Nyní těsně před studánkou klečí žena a za ní má nádherná slečna. Slyším jen kapky, jak pomalu padají a roztráší se o dlaně ženy. Žena se pár kapek napila, zvedla, pohladila mou slečnu po vlasech a darovala jí místo u studánky. Má milá nastavuje ruce. Prásk! Vítr se otočil! Rychle si dávám šátek přes oči. Opět mi lehce slzí. Ale možná, že toto budou slzy štěstí. Viděl jsem totiž to nejkrásnější, na co si dokážu vzpomenout.

Krom kapek ze studánky slyším i vítr. Naslouchám tomu, jak píská a prodírá se hlavami všech okolo. Všechno převaluje ze strany na stranu. Otáčím se na opačný bok, ať mi nefouká do očí. Je to nepříjemné! Nelíbí se mi tu! Proč tady vlastně jsem? Zná někdo odpověď? To jsem jenom usnul a na všechno zapomněl? Nebo zde mám nějaký smysl? Jsem tady náhodou, nebo mám účel? Zeptám se své slečny, ona to určitě bude vědět.

Ale má slečna je teď někde pryč. Přes šátek nedokážu v tomto písečném větru poznat, která z žen má okolo pasu šátek a postavu vytesanou nádhernou erozí let dospívání. Nevím, kam mi zmizela. Ale potřebuju ji vidět! Potřebuju ji cítit! Cítit. Krásně voněla. Až teď se rozpomínám na tu ostrou vůni tak jemné a něžné dívky. Jen vzpomínka na ni mi vhání její vůni zpět do nosu.

Přivírám oči. Cítím ji. Jako by seděla hned vedle mě. Natlačená na mně. Jako by na mně ležela, zírala mi do očí, hladila mě a líbala. Co to? Něco cítím dole, na genitáliích. Lehce se pohnuly. Ale zase spadly. Co to bylo? Je to běžné? Souvisí to nějak s ní?

Se stále zavřenýma očima přemýšlím. Přemýšlím, co bude dál. Co mám vlastně dělat? Moc to tady nechápu. Nevím, proč tu jsem a co se tady děje. Jedno vím ale jistě. Jmenuji se Lavin. To je má

jediná jistota. Kde jsem takové jméno vůbec vzal? Vybral jsem si ho? Nebo mi ho někdo určil? A pokud ano, tak podle čeho se rozhoduje při vybírání jména? Je to podle nějakých povahových vlastností?

Například Hoden by mohl být hodný, Zlin zlý, Šáh šáhnutý a Vetip vtípný? Jsou to vůbec skutečná jména nebo jsem si je právě vymyslel? Spíš vymyslel. Ale je něco špatného na tom vymyslet si vlastní jméno? Přece původně to muselo někoho napadnout. Někdo úplně první v historii si musel říct: já jsem Lavin. Ale co znamená Lavin? Láskyplný, lačný, levný, hladový, lavírující? Jaký mám být, když jsem Lavin? Určuje jméno, kým jsem? Nebo mi někdo dal jméno Lavin na základě toho, jaký jsem? Dal jsem si ho sám? Kdoví. Ale zajímá mě to. Snad má krásná slečna bude mít odpovědi na všechny mé otázky.

Kde je? Otázek mám už přehršel. Musím za ní jít. Musím ji najít. Ach. Jau! S vypětím všech sil se snažím zvednout. Rukama se podpírám o zem. Pomalu a s nesmírnou námahou si sedám a ihned si sundávám šátek z očí. Svět je v sedě o tolik barevnější! Vidím více odstínů písčně žluté. Místo dvou dun jich zřím pět. Pískání větru už není tak silné a nesnesitelné. To bylo jen u země. Tady ho skoro ani neslyším. Taktéž písek mě již nekope do tváře. Stále se však nemilosrdně rozráží o můj zadek a nohy. Ty ovšem přežijí, ty nezačnou slzet při každém náznaku větru smutku.

Prohlížím si své nohy. Má dedukce opravdu byla správná. Mám mezi nimi šátek. Ale proč? Mají ho tam i ostatní muži? Rozhlížím se. Vidím spoustu mužů, ale žádný z nich nevládní šátek. Ani jeden jediný. Jediné dvě duše v okolí, které mají šátek ovinitý okolo boků, jsme moje slečna a já. Dělá nás to výjimečnými? A proč zrovna my dva? To jsou otázky, na které se jí musím zeptat.

Už jich mám v hlavě tolik, že ani nevím, na kterou se ptát jako první.

Zkusím se překlopit. Z krásně vychlazeného písku pode mnou se přemístuju do rozpálených kotlů všude okolo. Ze sedu si klekám. Kolena, holeně i chodidla mě začínají pálit. Příšerně. Jako by mi hořely!

Posouvám se rukama zpět na písek, který byl celou dobu pod mým tělem. Koleny u toho dřou o hrubý písek, který mi v nich strouhá krvavé šrámy. Ale dokázal jsem to. Ocitám se zpět na svém chladném ostrůvku bezpečí. Klečení mě bolí. Celé tělo mě bolí. Bylo příjemnější ležet. Ale ležením bych nevypátral odpovědi na své otázky. Zvedám jednu nohu a bořím její chodidlo hluboko do země. Nacházím v ní pevný bod. O ten nohu zapírám. Zvedám druhou nohu. Jau! Podlamují se mi. Padám.

Ruce mám schované v písku vedle nohou. Vytahuju je ven. Druhý pokus. Narovnáвам trup, odrážím se přes ruce a švihem si stoupám. Kolíbám se ze strany na stranu. Rozkračuju zeširoka nohy. Funguje to. Je to stabilnější. Kdybych se tak mohl něčeho chytit. Ale ne! Stabilita klesá! Nohy mi slábnou. Podlamují se! Padám dozadu! „Mám tě!“ ozval se můj milovaný hlásek za mnou. Otáčím se a tam...

...ona. Konečně si ji bez šátku mohu prohlédnout. Podpírá mě, takže vidím ostře a stabilně. Oči. Zelené jako dávný a tajemný prales, do kterého se chcete zanořit a najít v něm záhady i odpovědi na každou jednu z nich. A v něm krásně zelená tráva. Tráva, na kterou si chcete lehnout, kterou chcete hladit. Tráva, v níž i nejpilnější pracanti naleznou klid a zalíbení. Oči, v nichž vidíte pravdu, lásku a cit. Ale já v nich vidím ještě něco, co ostatní

ne. Vidím v nich poklad. Poklad, který chci, aby byl můj. Jen a pouze můj.

Její tváře a rty jsem již viděl. Ale jak jsou líbezná! Chci mezi nimi ztroskotat, chci se k nim přimáčkout, zabořit se do nich a už je nepustit. Společně s nimi budeme jednou o sebe opření sledovat duny tak vzdálené, jako je náš konec. A jelikož nad dálnými dunami přechází nebe v zemi, konec neexistuje.

Vedle nich ční nos. Jediněčný, jediný, do kterého chci svým narážet. Plácát si jimi ze strany na stranu jako dvě duše, které nezajímá názor lidí okolo. Chci ji za něj chytat, chci ji na něj líbat. Líbat ji po celé tváři. Líbat ji na čele. Ani kousek čela nenechat bez polibku, ani špetku kůže nezanechat suchou. Jednou jí tímto vyznám všechny své city bez jediného slova. Vyznám jí, že i přes bouřky slz a problémů, i přes nekonečný žár slunce, který nás pomalu spaluje a staňuje, je mou duhou mezi tím vším. Nejkrásnější, nejroztomilejší a nejmilejší duhou, která kdy na tomto světě lidem čarovala na tvářích úsměvy. A na konci této duhy je ten nejcennější poklad. To, po čem mé srdce ve své hloubi nejvíc touží. Čirá, nekončící a nezměrná láska, která i přes nejvyšší duny písku toužebně září víc než hvězdy. Láska, která celý můj svět prozáří a stane se jedinou hvězdou, kterou uvidím, když každý večer zavřu oči.

Pokládá mě zpět na můj vychlazený píseček. Sedím, sedět už zvládám. Ale už chci z tohoto místa utéct! Odříznout pupeční šňůru jediného chladného a příjemného místa na světě. Hnat se za dobrodružstvím. No nejsem to hlupák? Bezpečí vyměňuju za nebezpečí? Lehký vánek za spalující žár? Klid za shon? A to všechno dobrovolně. Dobrovolně v honbě za smyslem života,

který stejně nikdy nebude jistý. Jen pro mě. Nikomu jinému nebude dávat smysl než mně.

Pokrčuje kolena, pokládá své nádherné křivky na písek vedle mě. Tentýž písek, který mě tak páčil, s ní ani nepohnul. Její kůže horkem ani nezasyčela. Otáčí hlavu doleva a dívá se na mě. Bez přestání mi zírá do očí. Chtěl bych, aby mi do nich nahlížela věčně.

Najednou přerušuje ohlušující ticho: „Něco v nich máš, Lavine. Nevím, co to je, ale láká mě to.“ Vidí mě stejně jako já ji? Jak poznám lásku druhé osoby, když sám nevím, jestli to, co cítím, je láska? Možná, jen možná se jí líbím. Třeba právě proto mám šátek mezi nohama. Je možné, že mi dala šátek nejen na tvář, ale i na přirození. Proč by to dělala? Ledaže by mě chtěla za muže. Jiný důvod přece neexistuje. Takového daru se člověku, který nemá co navrátit, nedostává často. A opravdu jí teď nemám čím její laskavost oplatit. Leda otázkami. Nic jiného teď na mé mysli není než spalující žár myšlenek, které chtějí jako jiskry nečekaně vyletět z kotle na svět. Zeptám se jí. Dokážu to. Dokážu promluvit.

„Kdo jsi?“ táži se. Zvládnul jsem to! Má první slova! Mou nastávající to zaskočilo: „Tak brzy? Ještě nikdo se nerozmluvil tak brzo po probuzení.“ Jak jako nikdo? To se všichni ti lidé probírali stejným způsobem jako já? Možná jen v jiné době. Možná jen pár hodin přede mnou. Ale ostatní mě nezajímají. Ať mi dá svými líbeznými rtíky odpověď na mou otázku.

„Kdo jsi?“ opakuju se. Malinko se pousmívá. Úsměv jí sluší jako dámě vlasy. Je čarokrásná. Otupuje všechny mé smysly. Ty se jako pouhé kameny jen dívají a sledují něco mně tak vzdáleného jako je ona. Je tolik. A já nic. Musím přijít na to, jak ji získat.

Z úsměvu ustupuje a otevírá pusy. Povídá tím svým nádherně medovým hláskem: „To je první věc, která tě zajímá?“ Její tváře opět roztahují rty jako oponu při začátku představení. Malinko si levou rukou projela vlasy. Prsty jí zanechaly mezi vodopády rýhu. Rýhu, kterou chci zaplnit. Chci jí vískat vlasy. Tak toužebně po tom uvnitř sebe sténám. Ale nedám to znát. Ještě to ani nedokáži vyznat. Potřetí mi už odpoví. Spouštím a tentokrát už s větším důrazem: „Kdo jsi?“

To jméno lahodí mým uším jako zpěv prvního jarního ptáčka. Je to, jako by se tak měla jmenovat. Jako bych její jméno podvědomě znal už dávno. Jako by se k tomuto momentu schylovalo tisíc let a tisíc věků. Momentu, kdy se seznámím s ní a mé srdce bude již navždy zaplněno. Momentu, kdy poprvé uslyším jméno: Mali.

„Máš krásné jméno,“ vyšlo ze mě. Musím jí to říct. Nemůžu přijít o jedinou příležitost na to, abych se jí zalíbil. Opět se jen pousmála. „Lichotíš mi,“ odvětila a malinko přisunula hlavu k té mé.

Jen vedle sebe sedíme a díváme se na sebe. Nic neslyšíme, nic nevidíme, nic nás nepálí. Je to jako bychom takhle měli sedět už- „Co tě zajímá, Lavine? Ptej se,“ přerušil její nádherný hlas proud mých myšlenek.

Zajímá mě toho tolik. Na co se zeptat první? „Kde to jsme?“ odpovídám na její výzvu. Najednou Maliin úsměv uletěl kamsi do dále. Hlavou se oddálila od té mé. Urazil jsem ji? Neměl jsem se na to ptát? Pokrčila rameny a pověděla mi zoufale: „Já nevím. Nikdo to neví.“

Cože? Kde to teda jsme? Proč tady jsme? Co se to s námi děje? Nedivím se nové tónině jejího hlasu, taky mě takhle informace naplňuje zoufalstvím a prázdnotou. „Jak jsme se tady ocitli?“ ptám

se dál. Už rázněji. I zoufalství se mi prodralo do hlasu a Mali to musela slyšet. Opět pokrčila rameny. Kývá hlavou ze strany na stranu. „Prostě jsme se tady probrali. Někdo dřív, někdo později. Ty ses probral jako úplně poslední, Lavine.“

Prostě jsme se probrali? Co to je? Místo odpovědi mi do hlavy vkládá další otázky. Existuje tady vůbec na něco odpověď? „Kolik? Kolik nás tady je?“ táži se nadále. „To je to jediné, na co odpověď znám. Přesně sto. Ani víc, ani míň. Jen sto.“ To je nějaká divná náhoda. Jak by se nás tady mohlo objevit přesně sto? Jak to, že si nikdo z nás nepamatuje, jak jsme se sem dostali? Co to sakra je? Kde jsem se to objevil? Musím se odtud dostat pryč. A musím vzít Mali s sebou. Viděl jsem to. Všiml jsem si toho. Jen zmínka o tomto místě ji vyvedla z rovnováhy. Stačilo jí připomenout, v jak hluboké díře světa se nacházíme a okamžitě ztratila nit. Dostanu nás oba odsud pryč.

„Mali, jak se odsud dostaneme?“ ptám se. Mali otáčí hlavu ode mě. Zadívala se na dálné duny před námi, ze kterých zrcadla písku vrhají sluneční paprsky přímo do našich očí. „Na to se snažíme přijít. Každý den do dun vysíláme expedice deseti nejodvážnějších a nejsilnějších mužů. Každý den se vrátili zpět s prázdnou. S tím, že našli jen další hromady písku, za nimi další hory písku a za nimi další světy písku. Nic než jen písek.“

Ne! To nemůže být pravda! Jaký smysl má pak takový život? Takové živoření! Klid. Klid, Lavine. Uklidni se. Nejsilnější muži. Považuje mě Mali za jednoho z nich? „Mohl bych jít i já na expedici?“ ptám se nechápavě. Mali se zachechtala. To jí zvedlo náladu. „Radši ne, Lavine. I když, pokud naši muži nic nenajdou, za chvíli budou vypadat jak ty,“ odvětila. Takže nejsem silný. Nejsem, ale můžu být. A budu. Chci, ať mě považuje za silného.

„Vyzkoušej mě!“ vyhrkl jsem na ni. Překvapeně se na mě podívala. „Silný možná nejsem, ale odvahy mám na rozdávání!“ dodávám. Zadívala se mi do očí. „Já vím. Jsi jako tvůj bratr.“ Bratr? „Já mám bratra?“ okamžitě odpovídám. „No ano, Pestu.“ Pesta? Zní to jako můj bratr? Asi podobně jako u sebe nepoznám, jestli mi jeho jméno řekne něco o tom, jaký je. „Vlastně, já mu zapomněla říct, že už ses probral!“ vykřikla Mali a utekla směrem k přístřešku. Jak jsou její boky krásné, když běží! Nedokážu od nich odtrhnout oči. Ale myšlenky ano. Ty už zase směřují jinam.

Bratr. Rodina. Někoho mám. Přeci jen mám předurčený nějaký smysl. Přeci jen mám někoho, s kým si budu rozumět. Zajímalo by mě, jestli mám i rodiče. Otce, matku. Brzy to zjistím. Oči se mi zavírají. Nevím proč teď. Že by tím, že mám aspoň trochu klidu na duši? Lehám si. Zavírám je. Šetřím se.

Po chvíli odpočinku cítím na svém rameni dotek. Otevírám oči. „Nazdar, brácho. Jak ses vyspal?“ odvětil přede mnou záhadný muž. Tak to je on? Prohlížím si jeho obličej. „Můj vypadá stejně, že?“ ptám se. „Obličej, nebo penis?“ uchechtává se muž, který je zřejmě Pesta. Malinký úsměv vykouzllil na tváři i mně. Ne tímhle trapným vtípem, ale tím, jak je příjemný. Jak se mi snaží ulehčit vstup do této jámy lvové. Tentokrát už odpovídá na mou otázku: „Jsme bráchové, dvojčata. Máme všechno stejné. Tenhle obličej je i tvůj obličej. Pořádně si ho prohlédni, ať vidíš, jak jsme krásní. Není divu, že se do tebe Mali zakoukala. Jen asi nemá ráda sportovní typy, jako jsem já.“

Ta jedna věta mě úplně ohlušila. Na všechny ostatní vtípky jsem zapomněl. Koutkem oka zírám na Mali. I přes opálenou kůži vidím, jak se jí probouzí červánky na tváři. Zakoukala se do mě? Jak jsem to zvládl? Nechápu. Vždyť mě před pár momenty

ani neznala. Ani jednou mě neslyšela promluvit. Jak mě může považovat za svého, když neví, jaký budu? Třeba se ze mě vyklube násilník a sukničkář. Měla by mě i přes to ráda? „Co děláš, brácho?“ povídá Pesta, zatímco se ztrácím ve své hlavě. „Pojď, nech ho odpočívat,“ pronáší Mali, chytá ho za rameno a pomalu spolu odchází zpět k přístřešku. Cestou vidím, jak se smějí. Mali má opět úsměv na tváři. Pesta jí ho tam dokázal přišít stejně jako mně. Musím se to naučit taky. Čím dřív to budu umět, tím dřív uteču z tohoto nevlídného světa s Pestou i Mali v zádech.